

Zem Ļeņina karoga Staļina vadībā!

Apritējis vēl viens gads, kopš no mums uz mūžu šķīries bolševiku partijas un padomju valsts nodibinātājs, visas pasaules darba ļaužu ģenialais vadonis Vladimirs Iljičs Ļeņins. Pagājis vēl viens gads, kopš padomju tauta ceļ komunismu bez Ļeņina, uzticīgi sekojot Ļeņina-Staļina mācībai, biedra Staļina tiešā vadībā. Šis svētigais sēru dienas padomju ļaudis — kā komunisti, tā arī bezpartejiskie bolševiki — apcer, kā tālāk izpildīt nemirstīgā Ļeņina norādījumus un kā dzīvī iemiesoti viņa grandiozie plāni. Ļeņina ideju uzvarās, viņa iesāktā darba veiksmīgā turpinājumā, ko padomju ļaudis veic biedra Staļina ģenialajā vadībā, tauta piemin un godina mīļoto, mūžam neaizmirstamo Vladimiru Iljiču.

Mūsu gadsimtu dibināti sauc par komunisma, Ļeņina-Staļina mācības triumfa gadsimtu. Tam pierādījumu dzīves īstenība sniedz ik uz soļa. Nule publicētajos ziņojumos par staļiniskās pēckara piecades galveno uzdevumu izpildīšanu un pārsniegšanu katrs padomju cilvēks, godīgie ļaudis visā plašajā pasaulē saskata padomju tautas dzīves augšupejas pārliecinošus rādītājus, Ļeņina-Staļina mācības jaunu uzvaru apliecinājumus. Nepiepildījās socialisma un demokrātijas, miera un brīvības visniknāko ienaidnieku vēlēšanās! Viena pati, bez palīdzības no ārienes, padomju tauta izcēla savu dzīvi no kara un ienaidnieka okupācijas radītās postāžas. Kā septiņpadsmit soļiem tagad traucas tālāk uz priekšu visās mūsu daudzveidīgās dzīves nozarēs — rūpniecībā un lauksaimniecībā, tautas izglītībā un tās fizisko spēku izkopšanā, zinātnē un mākslās. Līdz ar to katra jauna diena kļūst par ģeņinisma triumfa, biedra Staļina ģenialās vadības jaunu apliecinājumu. Līdz ar to katra jauna diena parāda, kā izaudzis padomju cilvēks, cik ļoti viņš pieņēmis spēkā un gudrībā.

Pērn pagāja trīsdesmit gadi, kopš tika izstrādāts slavenais GOELRO plāns. To atceroties, allaž nāk prātā Vladimira Iljiča neaizmirstamie vārdi:

«Komunisms ir padomju vara plus visas zemes elektrifikācija.»

Pēc viņa ierosmes tika izstrādāts šis visas Krievzemes elektrifikācijas ģenerālais plāns. Pats Ļeņins to nosauca par partijas otro programmu, un biedrs Staļins visiem spēkiem atbalstīja šo plānu pret tautas visniknāko ienaidnieku tīkojumiem. Uzcēl padomju zemē elektrostacijas ar kopjaudu 1 miljons 500 tūkstoš kilovatu! Toreiz tas šķita mērķis, kura sasniegšanai padomju tautai būs vajadzīgi 10—15 gadi.

Atcerēsimies, biedri, šos skatļus arī šodien — Ļeņina dienas! Salīdzināsim tos ar plāniem un nodomiem, pie kuru realizēšanas jau esam ķērušies uz Volgas un Dņepras, plašajās stepēs starp māmuļu Volgu un kluso Donu un Turkmēnijas tuksnešos! Pēc pieciem gadiem pie Kuibiševas pacelsies lielākā elektrostacija pasaulē ar kopjaudu 2 miljoni kilovatu. Taj kalniņos atradīsies otra tāda pati spēkstacija ar 1 miljons 700 tūkstoš kilovatu lielu jaudu. Lai līdz galam izpildītu Ļeņina novēlējumu padomju zemes elektrifikācijā, mūsu ļaudis ceļ jaunas lielaudas spēkstacijas visur, kur vien viņi būvē staļiniskās komunisma celtnes. Tā biedra Staļina vadībā padomju tauta izpilda Ļeņina novēlējumu. Lūk, kādus darbus tagad — 27 gadus pēc Vladimira Iljiča nāves, spēj iecerēt padomju ļaudis!

Komunisma uzvaru gadsimtā Ļeņina idejas, ko tālāk attīstījis biedrs Staļins, arvien vairāk un vairāk iekaro cilvēces sirdis un prātus.

«Padomju vara piedāvā tūlītēju demokrātisku mieru visām tautām...» — teikts V. I. Ļeņina uzrakstītajā un II Viskrievijas strādnieku un zaļo deputātu padomju kongresā pieņemtajā vēsturiskajā dokumentā, kas adresēts strādniekiem, zaļoļiem un zemniekiem. Tas bija pirmais dokuments, kas paziņoja pasaulē par padomju varas nodibināšanu. Ļeņina un Staļina radītā padomju valsts uznāca vēstures arenā ar miera vārdu uz lūpām. V. I. Ļeņins jau toreiz izteica pārliecību, ka šis miera griba atradīs atbalstu un piekrišanu visas pasaules strādniecībā.

So norādījumu piepildīja Ļeņina mūža darba ģenialais turpinātājs biedrs Staļins. Ap viņu — miera lietas dižo karognesēju — šodien ciešās rindās saslēgušies labas gribas cilvēki visā pasaulē. Izveidota varena, aktīva, centienos konsekventa miera piekritēju kustība. Padomju tauta ir tās avangards, biedrs Staļins — tās lielais vadonis. Labas gribas cilvēki visā pasaulē zina, redz un saprot, ka mieru var un vajaga nosargāt, ja vien viņi apvienos visus pūliņus un stāsies aktīvu cilvēces laimes un nākotnes sargātāju postenī.

Miers ir apdraudēts! No vārdiem agresori pārgājuši pie darbiem. Bet aizvien pieaugošās miera piekritēju kustības priekšā šie noziedzīgie akti neliecina vis par angļu-amerikāņu imperialistu varenību, bet gan par viņu nespēku. Neiedragājama un neiebidēta viņiem pretim nostājas miera cīnītāju armija, kuras karogus rakstīti «Miers — pasaulei, karš — karam!» Un šai faktā mēs saskatām vēl vienu Ļeņina ideju triumfu.

Pagājušais gads latviešu tautas dzīvē saistīts ar lielu un ļoti zīmīgu jubileju. Apritēja desmit gadi, kopš mūsu republikā nodibināta padomju vara. Viņās priekā un gaviļu pilnajās dienās starp notikumiem, kas jo dziļi savijņoja mūsu sirdis, pats izcilākais bija pieminekļa atklāšana cilvēces laimes diženajam kalīdzinājam Vladimiram Iljičam Ļeņinam. Te atskanēja latviešu tautas svinīgā zvēresta vārdi lielajam vadonim un skolotājam. Tauta zvērēja arvien ciešāk saliedēties ap neuzvaramo Ļeņina-Staļina partiju, visiem spēkiem stiprināt padomju tautu mūžam nesagraujamo brālību, nelokāmi iet pa Ļeņina-Staļina ceļu uz pilnīgu komunisma uzvaru.

Sais vārdos izteiktas tautas labākās domas un jūtas. Tie ik soli pavada un iedvesmo mūsu ļaudis lielām darbiem. Mūžīgā uzticībā tiem rodamas latviešu tautas laimes zelta atslēgas.

To zina ikviens no mums — liels un mazs, vecs un jauns. Darbiem apzīmogoti šie svinīgā zvēresta vārdi. Nesagraujamu uzticību tiem redzam arī patriotiskajā pacilājumā, ar kādu Padomju Latvijas darba ļaudis gatavojas savas republikas Augstākās Padomes vēlēšanām.

Zem Ļeņina karoga, Staļina vadībā uz priekšu, uz pilnīgu komunisma uzvaru iet arī latviešu tauta — varenās padomju tautu saimes pilntiesīga locekle.

Ļeņina pilsētā

Varonpilsētās Ļeņingradas darba ļaudis svētī glabā bolševiku partijas organizatora un pirmās pasaulē socialistiskās valsts nodibinātāja piemiņu. Sakarā ar V. I. Ļeņina nāves divdesmit septītajā gadadienas atceri tūkstošiem agitatoru un propagandistu stāsta par revolūcijas izcilā stratēģa dzīvi un darbiem, par visā pasaulē vēsturiskajām uzvarām, kuras mūsu valsts izcīnījusi Ļeņinā, uzticamā cīņu biedra un viņa darba turpinātāja, ģenialā vadona un skolotāja Josifa Visarionoviča Staļina vadībā.

Uzņēmumos, organizācijās, klubos lasa lekcijas: «27 gadi bez Ļeņina pa Ļeņina ceļu biedra Staļina vadībā», «V. I. Ļeņins — mūsu dzimtenes lielais patriots», «V. I. Ļeņina un J. V. Staļina lielā draudzība» Vecākās paaudzes darba ļaudis, kas Oktobra bruģotās sacelšanās sagatavošanas laikā un jaunās padomju valsts pastāvešanas pirmajās dienās bija klausījušies Ļeņina runas, stāsta savas atmiņas par Iljiču Kultūras pilis un namos notiek sarīkojumi, veluti Ļeņina tēla at-

veidojumiem daiļliteratūrā un PSRS tautu mākslā. Kinoteātros demonstrē filmas: «Vladimirs Iljičs Ļeņins», «Ļeņins Oktobra», «Ļeņins 1918 gadā», «Cilvēks ar šauteni», «Viborgas pusē», «Zvērests» un citas.

Ļoti daudz cilvēku šīs dienas apmeklē Ļeņina dzīves vietas — muzejus un Marmora pils zāles, kur iekārtota V. I. Ļeņina Centrālā muzeja filiāle. Tur redzama karte, uz kuras atzīmētas vairāk nekā 200 vietas, kas saistītas ar Vladimira Iljiča uzturēšanos Pēterpilī.

Jaunatne rīko izbraukumus uz Razliva ezeru, kas atrodas apmēram 20 km no Ļeņingradas. Uz ezera salīgas, no zariem savītā telti, V. I. Ļeņins 1917. gada jūlija dienās slēpās no buržuāzijas vajāšanām. Šeit viņš strādāja pie sava nemirstīgā darba «Valsts un revolūcija». Tani vietā, kur atradās teltis, paceļas granīta piemineklis, kas pauž jaunajam paaudzēm par Lielās Oktobra socialistiskās revolūcijas iedvesmotāja un vadītāja nesatricināmo cīņas spēku.

Literatūra un Māksla

LATVIJAS PADOMJU RAKSTNIEKU, KOMPONISTU, MĀKSLINIEKU UN ARCHITEKTU SAVIENĪBU LAIKRAKSTS

1951. G.

22. JANVARĪ

Nr. 3 (314)

V. I. ĻEŅINS

P. Vasiļjeva zīm.

VLADIMIRU ILJIČU ĻEŅINU PIEMINOT

Svinīga sēru sēde Lielajā teatrī

21. janvārī PSR Savienības ar Ļeņina ordeni apbalvotajā Valsts akadēmiskajā Lielajā teatrī notika svinīga sēru sēde, kurā piedalījās VK(b)P CK, VK(b)P MK un MPK, PSRS Augstākās Padomes un KPFSR Augstākās Padomes Prezidiji, Maskavas apgabala un pilsētas darbaļaužu deputātu Padomes, VLKJS CK, VLKJS MK un MPK, VACP Prezidijs kopā ar partijas, sabiedrisko organizāciju un Padomju Armijas pārstāvjem. Šī sēde bija veltīta Vladimira Iljiča Ļeņina nāves 27. gadadienai.

Zālē valda svinīgs klusums. Sapulces dalībnieku skati pievērsti skatuvei, kur sarkano karogu un ziedu ietvarā redzama mīļotā Iljiča ģimtene. Padomju tauta Vladimiru Iljiču tur svētā piemiņā.

Pulkstenis 18.50. Pirms 27 gadiem šajā mirklī stājās pūkstēt lielā Ļeņina, visu darbaļaužu vadona un skolotāja, sirds. Ļeņina gaišo tēlu glabā savā sirdī katrs padomju cilvēks, visu zemju un tautu darbaļaudis.

Prezidijā ierodas biedrs J. V. Staļins, biedri V. Molotovs, G. Maļenkovs, L. Berija, K. Vorosiļovs, L. Kaganovičs, A. Andrejevs, N. Čruščevs, A. Kosiģins, N. Šverņiks, M. Suslovs, P. Ponomarenko, M. Škirjatovs.

Visi pieceļas. Zālē ilgi nerimst vētrains ovācijas, Sēdes dalībnieki

sirsnīgi apsvēc Ļeņina darba turpinātāju, lielo vadoni un skolotāju biedru Staļinu, apsvēc partijas un valdības vadītājus.

Priekšsēdētājs b. N. Šverņiks īsiem ievadvārdiem atklāj svinīgo sēru sēdi un aicina godināt Iljiča piemiņu ar piecelšanos. Visi pieceļas. Sēru pilns klusums. Lielā godbijībā padomju cilvēki un visas pasaules darbaļaudis godina Vladimira Iljiča Ļeņina piemiņu.

Biedrs N. Šverņiks dod vārdu referāta nolasišanai b. P. Pospelovam. — Pagājuši 27 gadi, kopš miris dižais cilvēces ģenijs Vladimirs Iljičs Ļeņins, — saka referents. — Savas pasaulvēsturiskās uzvaras pēdējā gadsimta ceturksnī lielā Ļeņina-Staļina partija izcīnījusi vispirms tādēļ, ka palikusi uzticīga Ļeņina mācībai, viņa novēlējumiem.

Referents runā par tālredzīgo novērtējumu, kādu Vladimirs Iljičs devis amerikāņu imperialismam.

Ļeņina materiālos un dokumentos plaši parādīts amerikāņu imperialismas kā aktīvs militārās intervencijas organizētājs un iedvesmotājs pret jauno Padomju Krieviju tās pastāvēšanas pirmajos gados.

Pašreizējā starptautiskajā situācijā, kad amerikāņu imperialismas kļūvis par kara kurinātāju nometnes vadošo spēku, — Ļeņina dotais amerikāņu imperialismas raksturojums ir sevišķi pamācošs un ļoti aktuāls.

Biedrs Pospelovs sauc atmiņā amerikāņu imperialistu zvērības pret padomju republiku.

Lielās Oktobra socialistiskās revolūcijas uzvara, ko vadīja un iedvesmoja Ļeņina-Staļina partija, izglāba mūsu Dzimtenes patstāvību un neatkarību, izglāba to no amerikāņu imperialistu nekaunīgajiem tīkojumiem.

Referāta nobeigumā b. Pospelovs saka:

— Aiztecējušajā pusgadsimtā marksisma-ļeņinisma idejas guvušas lielas uzvaras. Zem šo ideju karoga padomju tauta, ko vada ģenialais Ļeņina darba turpinātājs biedrs Staļins, uzcēlusi socialismu un sekmīgi ceļ komunistisko sabiedrību. Zem ģeņinisma ideju karoga attīstījās un attīstās strādnieku un nacionālās atbrīvošanās kustība visā pasaulē, notika un notiek cīņa par mieru, demokrātiju un socialismu.

Lai dzīvo gudrā Ļeņina-Staļina partija, kas mūs ved uz komunismu!

Lai dzīvo miers visā pasaulē!

Lai dzīvo ģeņinisms — visu uzvarošais cilvēces atbrīvošanās karogs!

Pēdējos runātāja vārdus pāršalc vētrains aplausi. Sēdes dalībnieki pieceļas un nodzied partijas himnu „Internacionāli.” (TASS)

Par V. I. Leņina nāves XXVII gadadienu

Biedra P. Pospelova referats svinīgajā sēru sēdē Maskavā

Biedri!

Pagājuši 27 gadi, kopš miris dižais cilvēces ģenijs Vladimirs Iljičs Leņins. Savas pasaulvēsturiskās uzvaras pēdējā gadsimta ceturksnī lielā Leņina-Staļina partija izcīnījusi vispirms tādej, ka palikusi uzticīga Leņina mācībai, viņa novēlējumiem. Leņina nemirstīgās idejas apgaismo padomju tautai ceļu uz komunismu. Leņina nemirstīgā mācība apgaismo visai darba cilvēcei ceļu cīņā par atbrīvošanu no imperialisma spaidiem, tā atklāj cilvēku sabiedrības attīstības likumsakarības un perspektīvas, iedves drošu pārliecību, ka nenovēršama proletariāta revolūcijas galīgā uzvara pār plēsīgo zvēru — imperialismu.

V. I. Leņina nāves 27. gadadienas priekšvakarā pabeigts Leņina Rakstu ceturtais izdevums, ko pēc VK(b)P CK lēmuma sāka 1940. gadā. V. I. Leņina ģenialajos darbos, kuru studēšana komunisma cēlājiem ir vitāla nepieciešamība, mēs atrodam norādījumus, kas mums palīdz dziļāk izprast pašreizējo politisko situāciju, noskaidrot mūsu uzdevumus.

Leņina Rakstu ceturtajā izdevumā, kas pilnīgāks par visiem iepriekšējiem, publicēti daudzi jauni materiāli un dokumenti, tai skaitā tādi, kuros Vladimirs Iljičs sniedza amerikāņu imperialisma novērtējumu. Šajos materiālos un dokumentos plaši parādīts amerikāņu imperialisms kā aktīvs militārās intervencijas organizētājs un iedvesmotājs pret jauno Padomju Krieviju tās pirmajos pastāvēšanas gados.

Ievērojot pašreizējo starptautisko situāciju, kad amerikāņu imperialismis rīkojas kā kara kurinātājs, noņemot vadošais spēks, drudžaini bruņojas, izraisījis asiņainu agresiju pret mieru mīlošo korejiešu tautu un gatavo jaunus bruņotus uzbrukumus pret socialisma zemi — PSRS, pret tautas demokrātijas valstīm Eiropā un pret Ķīnas tautas republiku, — raksturojums, ko Leņins devis amerikāņu imperialismam, sevišķi pamācošs un ļoti aktuāls.

Leņins norādīja, ka amerikāņu imperialismis pastāvīgi iejaucas citu tautu lietās, iejaucas ar tiešu bruņotu intervenciju, verdzina šīs tautas un mērdē tās badā. Leņins vairākkārt uzsvēra amerikāņu imperialisma agresīvo laupītāja lomu. Vērtējums, ko Leņins devis amerikāņu imperialismam, atklāj, kur sakņojas noziedzīgā politika — starptautiskās sadarbības traucēšana un jauna kara kurināšana, lai iekarotu pasaules kundzību, — politika, ko sāka ASV valdošās aprindas jau drīz pēc otrā pasaules kara beigām.

Leņins par amerikāņu intervenciju pret Padomju republiku no 1918. līdz 1920. gadam

Amerikāņu imperialistu iejaukšanās Krievijas lietās, viņu centieni apspiest Krievijas revolūciju, lai pilnīgi nospiestu verdzībā Krieviju un netraucēti izlaupītu tās dabas bagātības, sākās jau pirms 1917. gada Oktobra.

Pēc Februāra revolūcijas amerikāņu imperialisti visiem līdzekļiem atbalstīja kontrrevolucionāro Kerenska un Miļukova koalīciju, piešķirot tai miljardus, lai nomāktu Krievijas revolūciju un nospiestu verdzībā Krieviju, ko amerikāņu imperialisti jau sāka uzskatīt par savu „koloniju”. Der atcerēties, ka ASV vēstnieks Krievijā — Frensis 1917. gada novembrī sūtīja pieprasījumu ASV valsts sekretāram Lansingam: „Kā jūs domājat par projektu rīkoties ar Krieviju tāpat kā ar Ķīnu?” („Foreign Relations” 1918, Russia, v. 1, p. 266.).

Runa bija, protams, par veco, puskoloniālo Ķīnu, kurai rokas un kājas bija saistītas ar nelīdztiesīgiem, verdzinošiem līgumiem, ko tai bija uzspiedušas imperialistiskās lielvalstis. Tagad, pēc lielās ķīniešu tautas vēsturiskajām uzvarām, pat ciet-

paurinie amerikāņu diplomāti nez vai atļausies attiecībā uz Ķīnu lietot tādu valodu. Tagad viņiem, kā saka, rokas par īsām.

Lielās Oktobra Socialistiskās revolūcijas uzvara, ko vadīja un iedvesmoja Leņina-Staļina partija, izglāba mūsu Dzimtenes patstāvību un neatkarību, izglāba to no amerikāņu imperialistu nekaunīgajiem ti-

toreiz uzmundrināja sevi, apgalvojot, ka Krievija esot kļuvusi par „ģeogrāfisku jēdzienu” vien un tā tad to varot nesodīti izlaupīt. Solidarizēdamies ar vācu imperialisma ideologiem, kāds plānprātīgs amerikāņu senators Poindeksters jūsmīgi atkātoja viņu murgainos spriedējumus, ka „Krievija ir vienkārši ģeogrāfisks jēdziens un ne par ko

zēm „aizokeana demokrātijas” viltnus karoga atbalstīja krievu tautas negēlīgākos bēdes, rūdītos kontrrevolucionārus un monarchistus — Kolčaku, Milleru, Denikinu un citus baltgvardus.

Daži amerikāņu imperialisma apoloģeti mēģina viltot vēsturiskos datus par amerikāņu intervenciju Sibīrijā. Bet tā ir bezcerīga lieta. Amerikāņu karaspēka kauna pilnā loma Sibīrijā pietiekami spilgti apliecināta amerikāņu ekspedīcijas korpusa Sibīrijā bijušā pavēlnieka ģenerālmajora Viljama Grevza atmiņās.

Grevzs raksta, ka nav iespējams noliegt faktu, ka Amerikas Savienotās Valstis aktīvi piedalījās pret krievu tautu izplānotajā intervencijā, iejaucās krievu tautas iekšējās lietās. „Savienotās Valstis, — raksta Grevzs, — šķiet, bija pēdējā lielvalsts, kas zaudēja ticību Kolčakam”, kurš, pēc Grevza atzinuma, piekopa viszvēriskākā terora režīmu.

„Es šaubos, — raksta savu atmiņu nobeidumā Grevzs, — ka no aizspriedumiem brīvs cilvēks varētu apgalvot, ka Savienotās Valstis nav iejaukušās Krievijas iekšējās lietās. Ar šo iejaukšanos un savu karaspēku Savienotās Valstis palīdzēja turēties monarchistiski noskaņotajai un nepopularajai valdībai, kuru neatzina lielām lielā iedzīvotāju masa. Bez tam, Savienotās Valstis noskaņoja pret sevi naidīgi deviņdesmit procentus Sibīrijas iedzīvotāju” (Viljams Grevzs, „Kolčaks, Amerika un Japana”, Maskavā, 1932. g., 11., 38. un 47. lpp.).

Vēl apkaunojošāka un zemāka bija amerikāņu intervenciju karaspēka loma Ziemeļos, kur tas kopā ar baltgvardiem zvēriski nogalināja un nomocīja daudzus desmitūkstošus krievu cilvēkus, minot kā iegānu „cīņu pret bolševismu”, saļāvīja un izveda milzīgu daudzumu visvērtīgāko izejvielu.

Lai raksturotu, kā uzvedās amerikāņu „demokrāti”, pietiks, ja sacīsim, ka visa Ziemeļu novada teritorija, ko bija sagrāvuši amerikāņu un angļu okupanti, bija pārklāta ar biezu cietumu un koncentrācijas nometņu tīklu. Vairākus desmitus tūkstošus krievu ļaudžu amerikāņu un angļu interventi un viņu sulīgi baltgvardi ieslodzīja aiz restēm.

Amerikāņu imperialistu rokas ir notraipītas ar krievu cilvēku asinīm. Padomju tauta nekad neaizmirsīs asiņainās ļaundarības un slepkavu „varonīdarbus”, ko pastrādāja mūsu zemē amerikāņu interventi!

Padomju tauta ārvalstu militārās intervencijas un pilsoņu kara gados varonīgi un drosmīgi atsita amerikāņu, angļu un citu interventu, kā arī viņu algotņu — baltgvardu — noziedzīgo laupītāju uzbrukumus.

Visā ārvalstu intervencijas un pilsoņu kara laikā nebija neviena tikotāja pēc Krievijas kontrrevolucionāra „valdītāja” postena, kuram amerikāņu imperialisti nebūtu palīdzējuši. Kolčaks un Denikins, Millers un Jūdēns, melnais barons Vrangelis un citi nīknākie Padomju Krievijas darbaļaudžu ienaidnieki — tie visi atradās Savienoto Valstu apgādībā un no tām viņi bagātīgi saņēma ieročus, municiju un ietērpus.

Savā „Atbildē uz amerikāņu žurnālista jautājumiem” 1919. gada jūlijā V. I. Leņins deva novērtējumu noziedzīgajam amerikāņu intervenciju iebrukumam mūsu zemē un varonīgajai pretestībai, kādu parādīja krievu tauta.

„Attiecībā uz Savienotajām Valstīm un Japānu, — rakstīja Leņins, — mūsu politikas mērķis vispirms ir atsist viņu nekaunīgo, noziedzīgo laupītāju iebrukumu Krievijā, iebrukumu, kas kalpo tikai viņu kapitalistu bagātību vairošanai. Abām šīm valstīm mēs vairākkārt un svinīgi piedāvājam mieru, bet tās mums pat neatbildēja un turpina karot pret mums, palīdzot Denikinam un Kolčakam, izlaupot Murmanu un Archangeļsku, iztukšojot un izpostot it sevišķi Austrumsibīriju, kur krievu zemnieki varonīgi pretojās

Japanas un Ziemeļamerikas Savienoto Valstu laupītājiem — kapitalistiem.

Mūsu turpmākais politiskais un saimnieciskais mērķis attieksmē pret visām tautām, tai skaitā arī pret Savienotajām Valstīm un Japānu, — ir viens: brālīga savienība ar strādniekiem un darbaļaudīm visās zemēs bez izņēmuma” (Raksti, 29. sēj., 477. un 478. lpp.).

Lai raksturotu amerikāņu imperialisma laupīšanas plānus un nodomus, jāatzīmē, ka „miernesējs” un „demokrāts” Vilsons ieradās Parīzes miera konferencē 1919. gada janvārī ar programmu, kurā bija paredzēts iznīcināt Padomju republiku un pilnīgi saskaldīt Krieviju. Turklāt bija paredzēts, ka no Krievijas atrauto Kaukāzijas rajonu pārvaldīšanai izsniegt „mandātu” Savienotajām Valstīm.

Vairākās runās Leņins pierādīja, ka „idealizētā Vilsona demokrātiskā republika faktiski izrādījās par visnīknākā imperialismā, vājo un mazo tautu visnekaunīgākās apspiešanas un nožņaugšanas veidu” (Raksti, 28. sēj., 169. lpp.).

Leņins nosodīja amerikāņu imperialismu kā Krievijas brīvības bēdi un apspiedēju, kā Rietumeiropas žandarmu.

„Izrādījās, — teica Leņins, — ka angļi un amerikāņi rīkojas kā Krievijas brīvības bēdes un žandarmi, tāpat kā šī loma tika izpildīta Krievijas bēdes Nikolaja I laikā, rīkojas ne sliktāk par karājiem, kas izpildīja benzu lomu, kad viņi apspieda unguru revolūciju. Tagad šo lomu uzņemušies Vilsona agenti. Viņi apspiež revolūciju Austrijā, viņi izpilda žandarmu lomu, viņi uzstāda ultimātu Šveicei: nedosim maizi, ja jūs nepiedalīsities cīņā pret bolševistisko valdību. Viņi paziņo Holandei: neuzdrošinieties ielaist pie sevis padomju cītnus, citādi bloķēsim. Viņiem vienkāršs ieročs — bada cīņa, Lūk, ar ko viņi žņaudz tautas” (V. I. Leņins. Raksti, 28. sēj., 188. lpp.).

Leņins parādīja, ka amerikāņu imperialismis, kas maskējas ar „demokrātiju”, nebūt nav labāks par zvērisko vācu imperialismu un ka tas tuvojas tam pašam kauna pilnajam galam, ko piedzīvoja vācu imperialismis.

„Mēs redzam, — teica Leņins 1918. gada novembrī Viskrievijas VI ārkārtējā padomju kongresā, — ka Anglija un Amerika — zemes, kurām vairāk nekā citām bija iespējams palikt demokrātiskām republikām, — tikpat nežēnīgi, neprātīgi zaudējušas katru mēra sajūtu kā savā laikā Vācija, un tāpēc tās tikpat ātri, bet varbūt arī vēl ātrāk, tuvojas tām beigām, kuras tik sekmīgi sasniedzis vācu imperialismis. Sākumā tas neiedomājami izpletās, aptverot trīs ceturtdaļas Eiropas, aptaukojās, bet pēc tam tas tūlīt izšķīda, atstājot šausmīgu smirdoņu. Un pretim šīm beigām tagad traucas angļu un amerikāņu imperialismis” (Raksti, 28. sēj., 138. lpp.).

Leņins norādīja, ka vācu imperialismis 1918. gadā sevi apraka, kad tas sāka žņaut Krievijas un Ukrainas revolucionāros strādniekus un zemniekus; disciplinētā vācu armija izīra.

„... jo ātrāk, — paredzēja Leņins, — sevi apraks angļu un amerikāņu imperialismis, kad tie uzsāks tādu avantūru, kas viņus novedīs pie politiska kracha, kad viņi savu karaspēku nostādīs visas Eiropas apspiedēju un žandarmu stāvoklī” (Raksti, 28. sēj., 141. lpp.).

Cik bargs brīdinājums ir Leņina vārdi katru mēra sajūtu zaudējušiem neprātīgajiem ASV valdošo aprindu politiķiem, kuri, tiecoties pēc pasaules kundzības, trakā ātrumā grūž amerikāņu tautu jauna, trešā pasaules kara bezdibienī!

Sodien, kad amerikāņu imperialisti, kas no vēstures mācībām nekā nav sapratuši un nekā nav mācījušies, iet burtiski hitlerisko imperialistu pēdās, — šie pravietiskie Leņina vārdi skan sevišķi iespaidīgi!

Turpinājums 2. lapa pusē

P. N. Pospelovs

Par V. I. Ļeņina nāves XXVII gadadienu

Biedra P. Pospelova referats svinīgajā sēdē Maskavā

Turpinājums no 2. lapa pusē

Ļeņins mācīja, ka „angļu un amerikāņu imperialisms tās pats nezvērs” kā vācu imperialisms. Atmaskodams angļu un amerikāņu imperialistu plānus un pasākumus Krievijas un Rietumeiropas tautu verdzināšanai, Ļeņins sacīja:

„Viņi iet apspiest tautu, kas no kapitalisma pāriet uz brīvību, noslāpēt revolūciju. Un mēs sakām ar absolūtu drošību, ka tagad šis pierījes nezvērs iegāzies atvērā tāpat kā vācu imperialistiskais nezvērs” (Raksti, 28. sēj., 140. lpp.).

Sabrūka visi bruņotās ārvalstu intervencijas mēģinājumi pret Padomju Krieviju; tā bija izcili svarīga darbaļaužu uzvara pār starptautisko imperialismu. Šī jaunās Padomju republikas lielā uzvara pār neskaitāmu ienaidnieku baru apstiprināja Lielās Oktobra Socialistiskās revolūcijas vēsturisko likumsakarību, — revolūcijas, kas ievadīja jaunu laikmetu cilvēces vēsturē.

Uzsvērdams, cik izcila nozīme ir starptautiskā imperialisma bruņotās intervencijas sagrāvei, Ļeņins 1920. gada oktobrī pravietiski norādīja, ka šis fakts ir „liela mācība, kas ar piemēru, ar visu pasaules politikā piedalīto valstu izturēšanos rāda, ka mūsu lieta droša, ka, lai kādi arī būtu mēģinājumi uzbrukt Krievijai — un militāri pasākumi pret Krieviju, — un tādu mēģinājumu vēl laikam būs daudz — bet mūs jau rūdījuši pieredze un no faktiskās pieredzes mēs zinām, ka visi šie mēģinājumi sairs pišļos. Un pēc katra mūsu ienaidnieku mēģinājuma mēs būsīm stiprāki, nekā bijām pirms tam” (V. I. Ļeņins. Raksti, 31. sēj., 304. lpp.).

Vēsture apstiprinājusi Ļeņina ģenialo paredzējumu. Kad 1941. gadā amerikāņu monopolu uzbarotais un izolotais hitleriskais imperialismis nodevīgi uzbruka Padomju Savienībai, socialisma zeme lielā vadoņa karavadoņa — biedra Staļina gudrajā vadībā sagrāva hitlerisko Vācijas un nēdzirdēti smagās cīņas izgāja stiprāka, nekā tā bija pirms 1941. gada. (Ilgsti aplausi.)

Šodien šo neapstrīdamo vēsturisko faktu spiesti atzīt mūsu jaunākie ienaidnieki. Pat tāds rūdīts reakcionārs kā amerikāņu senators Tafts spiesti atzīt, ka amerikāņu agresoru perinātie plāni — sākt karu pret Krieviju Eiropas kontinentā ar sauszemes spēkiem — beigsies ar neveiksmi, tāpat kā „Napoleons un Hitleri jau pārliecinājušies, ka tāda veida iebrukums nav iespējams” („Pravda”, 1951. gada 8. janvārī).

Pēc ārvalstu bruņotās intervencijas sagrāves Ļeņins mācīja, ka mūsu politikas pirmās likums ir: „būt modriem, paturēt prātā, ka mūs ielenc laudis, šķiras, valdības, kas atklāti pauž vislielāko naidu pret mums. Jāpatur prātā, ka mēs vienmēr esam par matu no iebrukuma. Mēs darīsim visu, kas vien mūsu spēkos, lai šo postu novērstu.” — norādīja Ļeņins. (Raksti, 33. sēj., 122. lpp.).

Analizējams starptautisko situāciju pēc pirmā pasaules kara, Ļeņins atzīmēja, ka šajā karā amerikāņu imperialisti sarausuši kolosālu pelni, salaupījuši pasākainas bagātības un kļuvis vēl nekaunīgāki, sākuši vēl nekaunīgāk iejaukties citu tautu lietās.

„Amerikāņu miljardieri, — rakstīja Ļeņins savā „Vēstulē amerikāņu strādniekiem”, — bija gandrīz vai paši bagātākie un viņu ģeogrāfiskais stāvoklis — pats drošākais. Viņi saņēma bagātības vairāk par visiem. Viņi padarījuši par saviem meslu maksātājiem visas, pat visbagātākās zemes. Viņi salaupījuši simtiem miljardiem dolaru. Un uz katra dolara atstājuši savas pēdas netīrumi: netīrie slepenie līgumi starp Angliju un tās „sabiedrotajiem”, starp Vāciju un tās vasaļiem, līgumi par iegūtā laupījuma dalīšanu, līgumi par savstarpēju „palīdzību” strādnieku apspiešanā un socialistu internacionālistu vajāšanā. Pie katra dolara līp netīrumu pika no „ienesīgajiem” militārajiem pasūtījumiem, kas katrā zemē padarīja bagātņiekus bagātākus un izputināja nabadzīgos. Uz katra dolara ir asins pēdas — no tās asins jūras, ko lējuši 10 miljoni nogalināto un 20 miljoni sakropļoto.” (V. I. Ļeņins. Raksti, 28. sēj., 46. lpp.).

Ļeņins norādīja, ka jau 1918. gadā angļu un amerikāņu imperialisms tiecās pēc pasaules kundzības.

„... angļu un amerikāņu imperialismis kļuvis vēl nekaunīgāks un uzskata sevi par valdnieku, kuram nevienam nevar pretoties”, — sacīja Ļeņins. (Raksti, 28. sēj., 353. lpp.).

Ar daudziem piemēriem Ļeņins pierādīja, ka nekur kapitāls nevalda tik nekaunīgi, ciniski un nesaudzīgi kā Amerikas Savienotajās Valstīs, neraugoties ne uz kādām deklarācijām par demokrātiju un par visu pilsonu vienlīdzību.

Nevienam vienreiz Ļeņins parādīja, kādus drausmīgus, zvēriskus tikumus jau toreiz, 1917.—1920. gados, kultivēja amerikāņu imperialistiskie valdītāji, ar kādu nežēlību viņi vajāja revolucionāros strādniekus un vienkārši miera piekritējus.

„... Vilsons ir prezidents visdemokrātiskākajā republikā pasaulē. Un ko viņš saka? Šajā zemē kaut par vienu vārdu, kas aicina uz mieru, šovīnistu pūlis apšauj cilvēkus uz ielas. Kādu mācītāju, kas nekad nav bijis revolucionārs, par to vien, ka viņš sludināja mieru, izrāva uz ielas un piekāva līdz asinīm.” — teica Ļeņins savā runā Presnās rajona strādnieku konferencē 1918. gadā. (Raksti, 28. sēj., 337. lpp.).

Miera piekritēju mācītāju Bigelou, kuru min Ļeņins, „sita ar pātagām 20 cilvēki maskās, melnos uzsvārcos... Sita (to stāstīja aculiecinieks, laikraksta „New York Times” korespondents) vienmērīgi, ritmiski; Bigelous locījās sāpēs un beidzot pakrita. Bet viņu turpināja sist, sita gulošu. Pavisam viņš sapēma ap 2000 sitienu. Asinis sajaucās ar darvu, ar kuru bija ieziests nelaimīgais, un kad viņu vilka pa trotuaru uz mājām, nevienam nezināja, vai velk līķi jeb vēl dzīvu cilvēku.”

Nelaimīgais līķa tiesas upuris — Bigelous tomēr palika dzīvs. Viņš devās uz Vašingtonu tieši pie prezidenta sūdzēties. Bet rezultāts bija pilnīgi negatīvs. Pēc divām nedēļām Bigelou nodeva tiesai, apsūdzot viņu „patriotisma trūkumā un acīm redzamā simpatizēšanā pacifistiem” (miera piekritējiem).

Nedēļu pēc kauna pilnā notikuma ar Bigelou tādā pašā veidā zvēriski piekaiti 17 „Vispasaules rūpniecības strādnieku savienības” biedri, no kuriem trīs otrā dienā nomira.

Tādi ir amerikāņu imperialismā tikumi, tāds ir „amerikaniskais dzīves veids”!

Raksturojot amerikāņu imperialisma zvērisko, pretīgo seju un nekautību, Ļeņins teica:

„... mūsu priekšā pilnīgi kails imperialismis, kas pat neuzskata par vajadzīgu sevi kaut kā ietērpt, domādams, ka tas arī tā ir lielisks” (Raksti, 31. sēj., 416. lpp.).

Ļeņins norādīja, ka amerikāņu imperialisma laupīšanas politika jau toreiz, divdesmitajos gados, radīja tautās arvien pieaugošu naidu pret amerikāņu imperialismu.

„... Amerika ir stipra, tai tagad visi parādā, no tās visi atkarīgi, to arvien vairāk ienīst, tā aplaupa visus... Visa buržuaziskā literatura liecina par naida pieaugumu pret Ameriku”, — teica Ļeņins KK(b)P Maskavas organizācijas aktīva sanāksmē 1920. gada decembrī. (Raksti, 31. sēj., 419.—420. lpp.).

Savās runās ārpolitikas jautājumos V. I. Ļeņins vienmēr uzsvēra Padomju Krievijas nemītīgo tieksmi pēc miera.

Sevišķi svarīga nozīme ir V. I. Ļeņina atbildēm (1920. g. februārī) uz amerikāņu laikraksta „New York Evening Journal” korespondenta jautājumiem, kas pirmo reizi publicēti V. I. Ļeņina Rakstu ceturtajā izdevumā.

Uz korespondenta jautājumu — kādi ir „Pamati mieram ar Ameriku?” — Ļeņins atbildēja:

„... kapitalisti neaiztiek mūs, mēs viņus neaiztīksim. Mēs esam gatavi pat samaksāt zeltu par transportam un ražošanai derīgajām mašīnām, rīkiem un pārējo. Un ne tikai zeltu, bet arī ar izejvielām.”

Uz jautājumu „Kādi šķēršļi ir tādā mieram?” Vladimirs Iljičs atbildēja:

„No mūsu puses nekādu. No amerikāņu (kā arī jebkuru citu) kapitalistu puses — imperialismis” (Raksti, 30. sēj., 340. lpp.).

Amerikāņu imperialismā plēsīgais laupītāju raksturs, šā imperialismā tieksme pēc pasaules kundzības, pēc Azijas un Eiropas pakļaušanas verdzībā, par ko ne vienreiz vien runāja V. I. Ļeņins, — šis amerikāņu imperialismā ipašības ar jo sevišķu spēku izpaudās pēc otrā pasaules kara. Amerikāņu un angļu imperialisti, tiekdami nodibināt savu pasaules kundzību, izraisīja asiņainu koloniālo karu pret Austrumu tautām. Amerikāņu karaspēks pastāvēd nedzirdētas laundarības zemē, ko apdzīvo mieru un brīvību mīlošā korejiešu tauta, kas ar lielu drosmi un varonību cīnās pret amerikāņu agresoriem un kopā ar ķīniešu brīvprātīgajiem dod agresoriem iznīcinošus triecienus.

Sākdami savu noziedzīgo bruņoto intervenciju Korejā, amerikāņu imperialisti cerēja, ka viņiem izdosies ar masveida uzliedojumiem un drausmīgajām zvērbām iebiedēt varonīgo korejiešu tautu un nospīest to ceļos. Bet iznāca pavisam citādi. Neraugoties uz kolosālo tehnikas pārākumu, neraugoties uz milzīgu jūras un gaisa spēku mobilizēšanu, amerikāņu interventu karaspēks Korejā piedzīvoja nedzirdētu militāru sakāvi. Daudzi, kas vēl nesen amerikāņu imperialismu un tā armiju uzskatīja par „varenību” un „neuzvaramību”, tagad kļuvis domīgi. Eiropā un Azijā daudzu cilvēku acīs ASV militārais prestižs tagad stipri cietis. No otras puses, no hitleriešiem patapinātā kanibāliskā „kreisuma” slimība komunismā, „Vai bolševiki noturēs valsts varu?”, „Satversmes sapulces vēlēšanas un proletariāta diktatura” un „Lielā ierosme”.

Tagad V. I. Ļeņina ģenialos darbus izdod lielā tiražā. Latviešu valodā tagad tulkoti visi svarīgākie V. I. Ļeņina darbi. Pirms trim gadiem Rīgā izdota viņa Darbu izlase divos sējumos. VK(b)P CK Marksa-Engelsa-Ļeņina institūta Latvijas filiāle kopīgi ar Latvijas Valsts izdevniecību izdod latviešu valodā

liskā politika — ziedošo Korejas pilsetu un ciemu pārvēršana par „tūksneša joslu”. — kādu piekopj amerikāņu plēsoņas, izraisījusi svešo naidu pret amerikāņu imperialismu Eiropas tautās un sevišķi Azijas tautās.

Tāpat kā savā laikā sabrūka amerikāņu intervencija Padomju Krievijā, tā sabrūks arī Korejā. Nav šaubu, ka visi amerikāņu imperialistu murgainie pasaules kundzības plāni beigsies ar pilnīgu neveiksmi.

Kara un imperialistiskās reakcijas spēkiem stājušies pretī varenie, arvien vairāk pieaugošie miera, demokrātijas un socialisma spēki, kuri priekšgalā ir dižā Padomju Savienība — nesatricināmais miera un tautu draudzības balsts.

Ļeņins māca, ka saskaņā ar vēstures likumiem, ko apstiprina dzīvā vēsturiskā pieredze, mūsu dižā lieta, darbaļaužu atbrīvošanās no kapitalistiskās verdzības, — ir neuzvarama!

V. I. Ļeņina nemirstīgie darbi iedves lielā pārliecību par komunisma lietas neuzvaramību. Lai kā plosās imperialistiskā buržuāzija, lai cik nežēlīgi tā vajā strādnieku šķiras progresīvos, apzinīgos cīnītājus — komunistus un pat vienkārši miera piekritējus, — nākotne pieder mūsu gadsimta progresīvajām idejām, idejām, ko nevienam „pasaules policistam” (uz kura lomu, kā zināms, patlaban pretendē ASV) neizdosies paslēpt aiz restēm. (Aplausi.)

Lielā Ļeņinski staliniskā tautu vienlīdzības un draudzības ideoloģijā, cīņa par stabilitāti mieru visā pasaulē iegūst un iegūs jaunas liekas uzvaras. (Vētrāni aplausi.)

Savā slavenajā darbā „Bērnišķīgā „kreisuma” slimība komunismā” Ļeņins rakstīja:

„Lai buržuāzija plosās, sanikņojas līdz trakumam, pārsāļa, dara muļķības, jau iepriekš atbaidīs bolševikiem un cēns apkaut (Indijā, Ungārijā, Vācijā utt.) vairākus simtus, tūkstošus, simtus tūkstošus rītdienas vai vakardienas bolševiku: rīkojoties tā, buržuāzija rīkojas, kā rīkojušās visas šķiras, kuras vēsture notiesājusi bojā ejai. Komunistiem jāzina, ka nākotne katrā ziņā pieder viņiem, un tāpēc mēs varam (un mums vajag) savienot vislielāko dedzību lielajā revolucionarajā cīņā ar visaukstasīgāko un lietpratīgāko buržuāzijas trakās plosīšanās vērtējumu” (Ļeņins, Darbu izlase divos sējumos, 2. sēj., 625. lpp.).

Biedri! V. I. Ļeņina nāves 27. gadadienu mēs atzīmējam laikā, kad tikko beigusies XX gadsimta pirmā puse. Aiztecējušajā pusgadsimtā marksisma-ļeņinisma idejas guvušas lielas uzvaras. Zem šo ideju karoga padomju tauta, ko vada ģenialais Ļeņina darba turpinātājs biedrs Staļins, uzcēlusi socialisma un sekmiņi ceļ komunistisko sabiedrību. Zem ļeņinisma ideju karoga attīstījās un attīstās strādnieku un nacionālās atbrīvošanās kustība visā pasaulē, notika un notiek cīņa par mieru, demokrātiju un socialisma.

Lai dzīvo gudrā Ļeņina-Staļina partija, kas mūs ved uz komunismu!

Lai dzīvo miers visā pasaulē!

Lai dzīvo ļeņinisms — visu uzvarošais cilvēces atbrīvošanās karogs! (Visi piecēlas. Vētrāni, ilgstoši aplausi. Svinīgās sēdē dalībnieki dzied partijas himnu „Internacionāli”.)

Ļeņina ideju lielais, visu uzvarošais spēks

Svinīga sēru sēde Rīgā

Padomju Latvijas darbaļaudis svēti glabā darbaļaužu ģenialā vadonā, skolotāja un drauga, lielās bolševiku partijas un pirmās socialistiskās valsts dibinātāja — Vladimira Iljiča Ļeņina piemīni.

Virš Latvijas PSR Valsts operas un baleta teatra galvenās ieejas uz sarkana fona zelta burtiem mirdz vārdi: „Zem Ļeņina karoga, Staļina vadībā — uz priekšu, uz komunisma uzvaru!” Vakar, 21. janvārī, šeit svinīgā sēdē pulcējās Latvijas K(b)P CK, partijas Rīgas pilsētas komiteja, Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijs, republikas Ministru Padome, Rīgas pilsētas darbaļaužu deputātu padome un Latvijas arodbiedrību republikaniskās padomes prezidijs, kopīgi ar partijas un sabiedrisko organizāciju, kā arī Padomju Armijas pārstāvjiem, lai atzīmētu Vladimira Iljiča Ļeņina nāves 27. gadadienu.

Parterā un ložās — Rīgas fabriku un rūpniecīstachanovieši, inženieri un tehniķi, zinātnes, kultūras un mākslas, partijas un padomju darbinieki, sabiedrisko organizāciju un Padomju Armijas pārstāvji.

Teatris krāšņi dekorēts. Skatuves dziļumā, karogu un ziedu ielokā, — V. I. Ļeņina un J. V. Staļina krūšutēli.

Pulkstenis 19... Sēdes prezidijā ieņem vietas Latvijas K(b)P CK sekretārs b. Kalnbērziņš, Latvijas PSR Ministru Padomes Priekšsēdētājs b. Lācis, Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijs Priekšsēdētāja vietniece b. Auguste, Latvijas K(b)P CK sekretāri bb. Titovs un Pelše, Tautas rakstnieks Andrejs Upīts, Latvijas K(b)P Rīgas pilsētas komitejas sekretārs b. Novikovs, ministri, ģenerāli, inteliģences pārstāvji, kā arī Padomju Latvijas galvaspilsētas fabriku un rūpniecīstachanovieši.

Latvijas K(b)P Rīgas pilsētas komitejas sekretārs b. Novikovs atklāj svinīgo sēdē. Viņš uzāicina godināt Vladimira Iljiča Ļeņina piemīni ar piecēlšanos.

Visi klātesošie klusēdami piecēlas. Vētrāniem, ilgi nerimstošiem aplausiem skānot, sēdes goda prezidijā ievēlē VK(b)P CK Politbiroju ar bolševiku partijas un padomju tautas lielo vadoni biedru J. V. Staļinu priekšgalā.

Referatu — 27 gadi bez Ļeņina, biedra Staļina vadībā, pa Ļeņina ceļu — nolasi Latvijas K(b)P CK sekretārs b. Pelše.

Referents runā par cilvēces lielākā ģenija, bolševiku partijas un Padomju valsts vadoņa un organizētāja — Vladimira Iljiča Ļeņina dzīvi un darbību, par Ļeņina nemirstīgo ideju lielo, visu uzvarošo spēku. 27 gados, kas pagājuši kopš V. I. Ļeņina nāves, bolševiku partija un padomju tauta, izpildot Ļeņina novēlējumus, Ļeņina uzticīgā skolnieka un viņa darba cienīgā turpinātāja — biedra Staļina vadībā izcīnījušas pasaulvēsturiskas uzvaras.

Lielā Staļina vadībā padomju tauta nelokāmi un droši iet uz priekšu, uz komunisma uzvaru.

Referents uzsauca suminājumu par godu lielajai Ļeņina-Staļina partijai, par godu tautu ģenialajam vadonim, visas pasaules miera karognesējam Josifam Visarionovičam Staļinam. Lielā sajūsmā visi klātesošie piecēlas. Vētrānas ovācijas par godu biedram Staļinam ilgst vairākas minūtes.

Lielā pacilātībā svinīgās sēdē dalībnieki pieņēma apsveikuma vēstuli mīļotajam Staļinam.

(LTA)

V. I. Ļeņina Rakstu 22. sējums latviešu valodā

Latvijas Valsts izdevniecība izdevusi latviešu valodā V. I. Ļeņina Rakstu 22. sējumu.

Tulkojumu veicis Latvijas K(b)P CK Partijas vēstures institūts — VK(b)P CK Marksa-Engelsa-Ļeņina institūta filiāle.

(LTA)

V. I. ĻEŅINA DARBI LATVIEŠU VALODĀ

Latviešu tauta svēti glabā savā sirdī cilvēces lielākā ģenija, darbaļaužu vadoņa un drauga, pirmās socialistiskās valsts organizētāja V. I. Ļeņina piemīni. Lielu popularitāti tautā iemantojuši viņa ģenialie darbi.

V. I. Ļeņina darbi pirmo reizi tulkoti latviešu valodā 1905. gada revolūcijas laikā. Toreiz Rīgā publicēja V. I. Ļeņina brošūru — „Trīs konstitūcijas, kas trīs valsts uzbūves kārtības”, kas Latvijas strādnieku šķiru iedvesmoja cīņā pret cara patvaldību. Bargajā 1917. gadā parādī-

jās V. I. Ļeņina slaveno Aprīļa težu pirmuzmetuma tulkojums latviešu valodā, kā arī viņa populārais darbs „Par proletariāta uzdevumiem šīn revolūcijā”, ko publicēja laikraksts „Cīņa”. Abiem šiem darbiem bija liela nozīme revolucionārās kustības attīstībā Latvijā.

Vairākas V. I. Ļeņina grāmatas latviešu valodā izdotas 1919. gadā, kad Latvijā īsu laiku pastāvēja padomju vara. Gadu vēlāk nelegāli izdoti atsevišķās grāmatās V. I. Ļeņina darbi „Valsts un revolūcija”, „Bērnišķī-

gā „kreisuma” slimība komunismā”, „Vai bolševiki noturēs valsts varu?”, „Satversmes sapulces vēlēšanas un proletariāta diktatura” un „Lielā ierosme”.

Tagad V. I. Ļeņina ģenialos darbus izdod lielā tiražā. Latviešu valodā tagad tulkoti visi svarīgākie V. I. Ļeņina darbi. Pirms trim gadiem Rīgā izdota viņa Darbu izlase divos sējumos. VK(b)P CK Marksa-Engelsa-Ļeņina institūta Latvijas filiāle kopīgi ar Latvijas Valsts izdevniecību izdod latviešu valodā

V. I. Ļeņina Rakstus. Jau iznākuši 22 sējumi.

Daudzi V. I. Ļeņina darbi izdoti latviešu valodā vairākas reizes. Četros izdevumos iznākusi V. I. Ļeņina grāmata „Imperialisms kā kapitalisma augstākā stadija” un „Valsts un revolūcija”. Latviešu valodā izdota V. I. Ļeņina darbu koptirāža tagad sniedzas pāri vienam miljonam eksemplāru.

Ļeņina dižās mācības spožā gaisma tagad apmirdz visu latviešu tautas dzīvi.

(LTA)

Felta vārdi

Abos pieminētajos biedra Staļina darbos

«Padomju varas, kā arī bolševistiskās teorijas un taktikas pamatu starptautiskā nozīmī?» — jautā biedrs Staļins (Raksti. 8. sējums). Padomju laudis un visas brīvās tautas cel saules apspidētu dzīvi uz Ļeņina un Staļina mācības pamatiem, visas apspiestās tautas cīnās par brīvību zem karogiem, kuros zelta burtiem llesmo Ļeņina un Staļina vārdi Tie llesmo katrā brīvības un miera cīnītāja sirdī.

rāde. Lugu inscenējis režisors F. Sišigins, kas šo lugu veiksmīgi iestudējis arī Maskavas Dramas un komēdijas teātri.

